

- б) вживання назви предмета одягу, взуття на позначення людини в цьому одязі, взутті;
- в) вживання назви хвороби, на яку хворіє людина, для позначення хворої людини в цілому;
- г) вживання назви предмета як певного символу суспільного становища (*булава, крісло*);
- г) “еліптичне число” як узагальнене називання осіб жіночої та чоловічої статі однією лексемою; уживання прізвища родини як узагальненої назви за спорідненістю для позначення членів цієї родини як означеної сукупності.

Функцію експресивного мовного засобу виконують синекдохи з лексемою *голос* (*голос громади, голос Донеччини, голосом серця...*).

У різних жанрах газетного тексту засвідчено функціональний ефект впливу метонімії та її різновиду – синекдохи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Балли Ш. Французская стилистика / Ш.Балли; [пер. с франц. К.А. Долинина; под ред. Е.Г. Эткінда]. – М.: Изд-во иностр. лит., 1961. – 394 с. – Библиогр.: С. 385-387.
2. Новиков А.Л. Семантика русского языка: учеб. пос. / А.Л. Новиков. – М.: Высшая шк., 1982. – 272 с. – Библиогр.: С. 260-265.
3. Резяпова Н.Ф. Метонимия в новой газетно-публицистической и разговорной лексике современного немецкого языка (на материале имен существительных, прилагательных и глагольной лексики): дис. на соиск. уч. степ. канд. филолог. наук: спец. 10.02.04. “Германские языки” / Н.Ф. Резяпова – М., 1994. – 194 с.
4. Узинська А.Г. Метонімія і синекдоха на позначення людини (на матеріалі англійської та української мов) / А.Г. Узинська // Типологія мовних значень у діахронічному та зіставному аспектах: [зб. наук. праць]. – Донецьк: ДонНУ, 2004. – Вип. 10. – С. 42-56.
5. Узинська А.Г. Синекдохічний перенос “частина тіла → людина” в англійській та українській мовах / А.Узинська // *Studia Germanica et Romanica: Іноземні мови. Зарубіжна література. Методика викладання*: [зб. наук. праць / ред. кол.: В.Д. Каліущенко (відп. ред.) та ін.]. – Донецьк: ДонНУ, 2006. – Т.3. – № 2 (8). – С. 58-71.
6. Томашевський Б.В. Стилистика и стихосложение: курс лекций / Томашевский Б.В. – Л.: Учпедгиз, 1959. – 535 с.
7. Дроздовский В.П. Лингвостилистические средства активизации читательского внимания (на материале газетно-публицистического стиля) / В.П. Дроздовский // *Русское языкознание*. – 1982. – Вып. 4. – С. 64-71.
8. Тараненко О.О. Метонімія і еліпсис (деякі питання) / О.О. Тараненко // *Мовознавство*. – 1988. – № 5. – С. 29-34.

УДК 811.161.2'374.3

ДО ПИТАННЯ ПРО УКЛАДАННЯ НОВОГО ВАРІАНТА ТЛУМАЧНОГО СЛОВНИКА СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Зеленько А. С., д.філол.н., професор

ДЗ “Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”

У пропонованій розвідці автор, повідомляючи про початок видання нового варіанта тлумачного словника української мови, називає два напрямки й етапи його укладання – академічного традиційного й модерного живого мовлення урбанізованих носіїв України.

Ключові слова: словник, тлумачний, академічний, модерний, лексикографія.

Зеленько А.С. К ВОПРОСУ О СОСТАВЛЕНИИ НОВОГО ВАРИАНТА ТОЛКОВОГО СЛОВАРЯ СОВРЕМЕННОГО УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА, Луганский национальный университет им.Т.Шевченко, Украина.

В предлагаемой статье, автор, информируя о начале составления нового варианта толкового словаря украинского языка, констатирует о двух направлениях и этапах его подготовки – академическом традиционном и современном, представленным живой речью урбанизированного носителя Украины.

Ключевые слова: лексикография, академический, толковый, современный, словарь.

Zelenko A. S. TO THE QUESTION ABOUT NEW EXPLANATORY DICTIONARY OF CONTEMPORARY UKRAINIAN LANGUAGE COMPOSITION

In the above article the author informs about new variant of Ukrainian language explanatory dictionary composition. He states about two directions and two periods of Explanatory dictionary's preparation. The first period is academic, traditional; the second is modern. This modern variant is represented by „lively” speech of urban contemporary Ukrainian citizen.

Key words: lexicography, academic, explanatory, modern, dictionary.

Пропонована розвідка умовно й опосередковано перегукується з проблематикою мого безпосереднього наукового керівника І.С. Олійника. Він був автором і співавтором виданих (одного не видрукованого) словників. Їх виділяла дидактична спрямованість, бо призначені вони були безпосередньо для учнів школи та студентів. В особі проф. І.С. Олійника органічно поєдналися лексикограф і методист. Думається, що пропонована мною розвідка була б з розумінням сприйнята колишнім науковим керівником.

Викладачі вишів філології ще до з'яви першого тома повного варіанта тлумачного словника української мови знали про відсутність взаєморозуміння між працівниками відділів Інститутів української мови та мовознавства і керівником Українського мовно-інформаційного центру.

До речі, нетенденційно налаштованому науковцю, що не працює у штаті академічних філологічних установ, не зрозумілим є функціонування відділу лексикографії Інституту української мови та окремо функціонуючого Українського мовно-інформаційного центру. У подальшому пленум координаційної ради, присвячений питанням укладання названого словника, засвідчив певний компроміс науковців.

Ознайомлення з першим томом нового тлумачного словника української мови (СУМ – 20) засвідчує нині логічний компроміс новаторів та традиціоналістів укладачів тлумачного словника української мови.

Маємо звістку й про започаткування видання словника нових слів та значень (Балог, Лозова та ін., 2010). У вступній статті відзначається, що беруться до уваги лексеми з наукових текстів. Та хотілося б знати, на складання якого типу словника орієнтовані його укладачі: тлумачного національного загальноновживаної лексики української мови чи, продовжуючи традиції Б.Д. Грінченка, В. Даля, комплексний, у якому буде відтворена загальноновживана у всіх сферах лексики української мови та новітня термінологія.

Цілком зрозуміла спроба В.А. Широкова у перспективі укласти словник української мови на основі мови масової комунікації, ламаючи уже віками усталену традицію робити це фактично на основі мови художньої літератури. До речі, якщо те сприймалося на зорі становлення лінгвістичної науки, то нині стало нелогічним через очевидну потребу диференціювати тлумачний лінгвістичний словник та галузеві й поступово формовану загальну наукову енциклопедію, бо маємо розрізняти природну (зокрема звукову) й мову науки. Це тому, що визнаємо органічно трансформовану повсякденно-побутову модель мови (мовну) у художню через мову фольклору.

Отже, продовжуючи обговорення започаткованої проблеми, знову ж таки згадаємо про презентацію першого тому нового варіанта словника української мови та фактичну обструкцію співробітників Інституту української мови, їх заяви про необхідність укладання фактично знову ж таки традиційного тлумачного словника за зразком XVIII-XIX ст. Зрозуміло, що усе те можна зрозуміти не лише з позиції академічних працівників, але й в широкому аспекті, – того, що вони не бачать, що й українська держава напередодні соціального прориву.

Далі це спробуємо пояснити. Почнемо з того, що констатуємо: всякому, хто причетний до україністики, зрозумілою є нинішня складна ситуація у мовознавчій проблематиці, зумовлена надзвичайно складною мовною ситуацією у нинішній Україні. У цьому випадку вплив позамовної ситуації опосередкований, а причини значною мірою, мабуть, суб'єктивного характеру. Саме тому на черзі дня мовознавчий форум або й кілька. Треба відповідно визнати при всьому потязі науковців академічних установ до академізму, що вони все ж далекі і від фундаментальної проблематики. Скажімо, відділ загального мовознавства асоціює себе в

основному з порівняльно-історичним мовознавством, відділ культури мови в умовах самокупності значною мірою був зайнятий підготовкою ділових довідників і т. д. На таких же нарадах фахівці, зважаючи на умови функціонування української мови, мали б виробити принципи укладання справді сучасного тлумачного словника, усвідомити необхідність того, що вони мають бути іншими, ніж вимоги до укладання історичного, етимологічного і т. д. словників, а в цілому – академічного словника. Має йтися й про нормативний тлумачний словник справді живої функціонуючої мови, збагаченої розмовним мовленням все ще не сформованого українського по-європейськи орієнтованого середнього класу, молодіжного сленгу й професійно-виробничого жаргону. Хоч слід констатувати: поки що соціально-економічні трансформації в Україні лише започатковані, а проєвропейська орієнтація стає особливо відчутною хіба що перед наданням Україні чергового траншу.

Безумовно, укладання щойно названого словника передбачає переорієнтацію з колишньої догматичної методики опрацювання попередніх лексикографічних джерел та творів художньої літератури на фіксування, найперше, живого усного й писемного мовлення засобів масової комунікації, орієнтованих на формованого в Україні представника середнього класу.

Таким чином, те, що науковці академічної установи не сприймають поки що ідею створення модернізованого тлумачного словника української мови, пояснюється далеко не європейським рівнем української гуманітарної науки та рівнем національної свідомості більшості української гуманітарної національної еліти. Мабуть, тому треба особливо відзначити зусилля В.А. Широкова, його настирливість, організувати поряд з традиційними відділами Інституту мовознавства НАН України модерний український мовно-інформаційний фонд. Невже ж не видно, що на сучасному етапі у європейськи орієнтованих країнах мовлення мешканців села перестало бути визначальним джерелом (на тлі зрослої ролі науки, як і посталої на її основі мови художньої літератури, бо навіть жителі сіл і невеликих містечок у сучасній Україні перебувають під постійним впливом мовлення засобів масової комунікації в його усному варіанті). До речі, особливу роль у цьому процесі стало відігравати телебачення, базоване на мові масової комунікації. Отже, констатуємо, що європейські мовознавці вже не вважають визначальним у розвитку державної національної літературної мови повсякденно-побутове мовлення мовців села та мову класичної художньої літератури, бо ще раз наголосимо, що навіть мовці села, перебуваючи у сфері постійного впливу мовлення телебачення й радіо, фактично підпадають під вплив саме мовлення засобів масової комунікації.

Додамо також, що в Україні укладання тлумачного словника сучасної української мови ускладнюється й української-російською взаємодією. Треба визнати як факт, що в більшості великих, меншою мірою невеликих міст, на більшій частині території України мовою масової комунікації постає у різному співвідношенні український варіант російської мови (суржик), а не українська мова. Отже, повторимо, що в сучасній суверенній Україні мовна ситуація надзвичайно складна, бо навіть побіжний погляд на функціонування державної української мови засвідчить, що територіально й функціонально (за формами, сферами, середовищами функціонування) вона у кількісному аспекті поступається російській і лише дякуючи законодавчій кодифікації домінує у державі якісно.

Уже хоча б через те питання про укладання модернізованого тлумачного словника сучасної української мови не може розв'язуватися самим лише по-сучасному орієнтованим Українським мовно-інформаційним фондом чи відповідно традиційним відділом лексикографії. Безперечно, як ми вже сказали, мала відбутися (не одна) розширена нарада фахівців відділів соціолінгвістики, культури мови, діалектології, російської мови під егідою наукових працівників відділу теорії (а не просто загального мовознавства, а точніше компаративістики). Охлократична ж спроба традиціоналістів-академістів опертися на своїх регіональних колег викладачів-філологів вищів зрозуміла, але не виправдана, бо теоретичний рівень більшості їх ненайвищого теоретичного рівня, а до того ж вони залежні прямо чи опосередковано від своїх академічних опікунів (колишніх чи майбутніх наукових керівників).

І все ж, зважаючи на щойно сказане (щодо компромісного функціонування відділу лексикографії й мовно-інформаційного фонду, так і про нинішню й майбутню перспективу укладання тлумачного словника) треба бути поміркованим і толерантним.

Тим більше, що позиція більшості науковців Інституту української мови й викладачів регіональних університетів стає ще зрозумілішою, якщо зважити на те, що нинішня Україна хоч уже й промислово-аграрна, але європейською може вважатися, лише зважаючи на її географічне положення.

Отже, поки що колеги-традиціоналісти не вийшли на розуміння нинішньої складної ситуації в Україні, як і необхідності складання нового модернізованого тлумачного словника сучасної національної мови народу, що

втягується у європейську співдружність, з цілком зрозумілих причин. Причина, як бачимо, не лише у виконавцях, але й в об'єктивних умовах.

З жалем, констатуємо й те, що важко нині щось нове серйозно пропагувати, а тим більше його реалізувати у нинішній меркантильній ситуації. Не можна не бачити, що складність українсько-російської мовної ситуації посилюється надмірною меркантилізацією у сферах освіти (коли закривають українські школи, коли нагадують про непопулярність педагогічного університету серед студентів-іноземців через те, що той орієнтований на підготовку національних кадрів), науки і культури. Правда, абсурдність цього очевидна. Адже під таким кутом зору було б логічнішим, щоб у медичному, як і технічному, економічному університетах на підготовчому відділенні і в процесі навчання іноземних студентів утверджувалася саме англійська мова, а зважаючи на нівеляцію педагогічних інститутів, здебільшого трансформованих в університети, то й в останніх.

Продовжуючи ж з приводу труднощів розв'язку проблеми, скажемо: нині не тотожне мові масової комунікації (усній і писемній як варіантам мови) повсякденно-побутове мовлення, бо первинна повсякденно-побутова модель невеликої групи пралюдей нині постає загальнонародною усною й писемною діловою мовою. Зважаючи ж на це, важко визначитися у доборі лексем загальноповживаного шару лексики й термінологічної лексики, фіксованої термінологічними словниками.

Отже, треба враховувати нинішню позанаукову ситуацію й приймати позитивно вже нині започаткований компроміс між академічними традиціоналістами та модерністами в укладанні дещо оновленого розширеного варіанта тлумачного словника української мови, щоб з часом на основі поглибленого теоретичного осмислення проблематики, залучаючи колег уже названих відділів обох академічних інститутів та фонду (можливо, з часом інтегрованого у відділ лексикографії), можна було диференціювати академічні традиції укладання наукових словників і модернізованого словника живого мовлення носіїв проєвропейської України. Саме тому відзначаємо прекрасно вгадану практику збору матеріалу за корпускулами (очевидно, словосполученнями, фразеологізмами тощо), власне в аспекті тексту. І це тим більше, що на сучасному етапі, йдучи за американськими прагматистами дескриптивістами-структуралістами та генеративістами, російські, зокрема радянські й сучасні мовознавці І. О. Мельчук, Ю. Д. Апресян, прийшли до розуміння, що лише укладанням тематичного словника проблему автоматичного тематичного словника (як це думав Ю. М. Караулов) не розв'язати, а кінцевою метою прикладної лінгвістики уже бачиться розв'язок останньої. Як не дивно, але на основі аналізу сполучуваності морфем це фактично робить традиціоналіст Є. А. Карпіловська, уклавши морфемний словник української мови (Карпіловська 1988). Між іншим, що ж ідею стосовно паремій та ширшого тексту реалізує С. С. Єрмоленко у докторській дисертації та монографії (Єрмоленко 2006).

ЛІТЕРАТУРА

1. Балог В.О. Нові актуалізовані слова та значення. Словникові матеріалом (2002-2010). – Кер. проекту й відп. ред. О.М. Тищенко, авт. колектив: В.О. Балог, Н.С. Лозова, Л.О. Тищенко, О.М. Тищенко [Інститут української мови НАН України]. – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2010. – 280 с.
2. Єрмоленко С.С. Мовне моделювання дійсності і знакова структура мовних одиниць: Монографія / С.С. Єрмоленко. – К., 2006. – 384 с.
3. Карпіловська Є.А. Словник афіксальних морфем української мови / Є.А. Карпіловська. – К., 1998.
4. Словник української мови у двадцяти томах. Том перший. А-Б. \ Укл.: Л.Л. Шевченко, В.В. Чумак, Г.М. Ярун, І.В. Шевченко, О.В. Бугаков, О.В. Білоноженко. – К.: Науково-виробниче підприємство / Видавництво “Наук.думка” НАН України, 2010. – С. 6-66.

УДК 811.161.2 (=161.1)'373.72 – 115

МІНІМАЛЬНІ ІДІОМИ У ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ СИСТЕМАХ УКРАЇНСЬКОЇ ТА РОСІЙСЬКОЇ МОВ: ЗІСТАВНИЙ АСПЕКТ

Зубець Н.О., к. філол. н., доцент, Кузнецова А.О., студентка